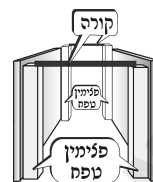

מסורת הש"ס

(א) סוכה ית. לקמן לה.
(ב) כללם פ"ד מ"א לעיל ג.
(ג) ז"ל צוה ויחד צוה, (ד) [דף
לה.], (ה) ב"א: כגון שלשה,
(ו) ב"א: מילואן, (ז) [ע"י
מוס'] סוכה ית: ד"ה
אכסדרה וכו' דפ"א מותר
לכללם וכו' כדפ"א
בעירובין לעיל יא.

סִיכָךְ עַל גְּבִי אֶחָד
לְפָנוֹת יֵשׁ לָהּ כְּהַן
וּצְדוּפֹן שְׁלִישִׁית וְהָ
הַזְוִיּוֹת וַיֵּשׁ לָהֶם
שְׁתֵּים כְּהֻלָּתָן
וּשְׁלִישִׁית אֶפְּלוֹ
טַפַּח :

השוא את פלימיה. שבה ב' מחילות
במכה אלל מחילות הראשונות ונמצאו
פלימיה עומדין בין שתי המחילות
מכאן ובין שתי מחילות מכאן ובתוך
האכסדרה אינן נראין: פסולה.
לדין לה אלל ב' מחילות: לדידי
שפיר. פליגינן עלך בזה מילתא
לקמן בפירקין? ולפילו ארל שום
מחילה אחמיה פי תקרה יורד וסותם
דסתם אכסדרה תחבין קורות למעלה
מעמוד לעמוד שעליהן נותנים את
התקרה והנך קורות יש להם פה
דהיינו חודה שאינה עגולה אלל
מרוצעת: לדידך. נמי דאמרת פסולה
אין כאן מחילה לאיסור דהכא היינו
טעמא שסלק מכאן את הפלימין ואת
מחילות הראשונות ע"י מחילות הללו
והעמידה על אלו לבדן: הוי מקורה.
מכוסה בגג חלק כעין תקרת עלייה:
גפנים כאל. תחת הקירוי: מוסר
לנורע כאל. חוץ לקירוי מיד ואין צריך
להרחיק דפי תקרה יורד וסותם והוי
מחילה מזדלת ביניהם: השוא את
קירוי. שקירה כל הבית אסור אל"כ
הרחיק: סילוק מחילות. שהאלמה
זו סילק פי תקרה ואין כאן מזדל:
ביד ד שבעה. ליהוי להשיב לאביי
תשובה זו: להקל ולהחמיר. פעמים
שהמחילה מתרת לענין כללים ופעמים
שהיא אסרת: עד עיקר המחילה.
כלומר עד יסוד מחילה סמוך ודבוק
למחילה: היה משוך. כרס רחוק מן
הגדר אחת עשרה אמה וכ"ש פחות:
לא יציא ארע. בין כרס לגדר וטעמא
מפרש לקמן: אומצן ממנה. לביטולא
לחששוי טפי (א) מברייטא: קרמא

הכרם. לקמן מפרש: עשרים וארבע
טפח: מחול. סביב כעין מחולות: אי
לכלל כל לעבודתו כמלא בקר וכליו ש
חלק חשיבו ולא צמיתו ולא אחי כרס
יצא אמות. לקמן מפרש טעמא: לא
הכרס עצומה הכרם. וכיון דלרר לז האר
ובחולתא נופל בשאין מחמיו קרקע ר
מאטופי להדי האי דפייס לאחשוזי ד
במחילה של שתי כגון של קנים או ש
להקיף כל זרען בקנים ובחצלים לדיר
ופו. שהחיותים רחבים מן האמנעי
ונותנין להן כל זורק. דאמרין דיורי גד
גדול היקף במחילה של שתי או
מין ויהן פתוחין של צמלואו ולידיה
שלשה דיורין צאחד דדיורי אמנעי
יותר מבית סאמים הוא אסור ואם א
שנים הוו כיחיד עד דהו שיער
באמנעי ויחד צוה ויחד צוה אמאי
שדי תרווייהו להכא ותרווייהו להכא וליד
וה"נ לא אמרין דנירמניהו תרווייהו לז
ולא ניהוי אחי חזר בכלל דזרווח להו
דכא ניהוי צמיתא תלתא חזר. וסדיק להכא
להכא או להכא. ולא ידעינן להי מגני

דבר שיש לה פלימין. שתי
מה לאורכה ועשויה כמזוי
נית קבועין עמודים לקרני
מ: כשירה. דתנן (סוכה ו:)

כשירה ואילו השוה פ
לדידי כשירה לדידך
א"ל רבה בר רב חנן
לאיסור והתניא ב
אינו מקורה גפנים
ואילו השוה את קרויה
מחיצות הוא שלח
שמעיה בר זעירא ולא
והתניא יש במחיצות
כיצד כרם הנמוע
מעיקר מחיצה ואילך
מרחיק ד"א זוורע וזו
להקל ולהחמיר כיצד

י"א אמה לא יביא א
מחיצות הכרם להחמ
ב"ש אומרים כ"ד א
ט"ז אמה וב"ה אומ
אמצעיתו אם אין ש
לו כדי עבודתו חורע
שם אין שם י"ב א
עבודתו חורע את המ
עבודת הכרם לגבי ג
איכא ד' חשיבין ואי
זה ושנים החיצונים
נעשה כשיירא ונותנין
מגופפין ויחיד בזה וית
להו אחד בזה ואחד
להכא נפקי תלתא ה
לומר חד להכא נפק
מהו הכא ודאי אי לה
אימר להכא נפק ואי

מוסר. כריך שיהא בה להחיות
שם שש עשרה אמה ו' לכל
חורשין בשוורין ואם נשא
האי גיסא ומצטל פלגא ו
ייונו טעמא. דהיהו מן מחזיקה
ורם עמלו: (יון דלא מודיע
הוה ורבי תן צבצבא בתרא
ליצטיל לגבי כרם: ג' קרפיו
כרם כרון חבלים שלא התיר
אבל יחיד יותר מבית קאמ
ואו פרוץ לשניהם צמולאו
בצטון ונמאלו שלשתן צאמ
ערב וכרון שערטון: א
הוה מלחא: אין נוסין ו
ונים חיל להכי תרי הוא ד
עי יותר מבית קאמס כולו
ייונו שלשה: איבעיא להו.
וי לנכא נפקי ו'. והכי ד
יו שני קרפיות החיטונים ה
ולמישרי מיהא חד מן החיט
משיתיהו מלמיהו תלתא
להכא או שדרי מיהא לתא
הלכך אפילו חד נמי לא

ידי כותל כיון דלא מיזדרי משום דיושא
לא צעיק י"ו חמה, שאין האיסור אלא
ביום חורף השאר (שם).

צג.

כל גגות פרק תשיעי עירובין

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. אין נראה כמו שפירש בקונטרס שיש שתי דפנות לאורכה כמצוי מפורש בדפ"ק דסוכה (דף י"ט:) מהדר ליה אצ"י לרבא בהא מודיעא ק"מ משום דהוי כמצוי מפורש ולא אמרינן פ"י תקרה יורד וקוּתם אלא יש לפרש דהוי כמין גאס ואין להאריך:

חציו מקורה נפנים כאן מותר לזרוע כאן. משום פי תקרה אע"ג דלענין שבת לא אמרינן פ"י תקרה לשמואל אלא בשם ד' מחיצות לגירסת רבינו חננאל ור"ת [מ"מ] יש לחלק בין כלאים לשבת כדמשמע בדפ"ק (דף י"ב.) " והא דקא' אמרינן לעיל דקטנה הוי כפתחה של גדולה אף לכלאים מיתורא דקטני צמחתי מפני שהיא כפתחה של גדולה משמע ליה לכל מילי הויא כפתחה: **שנים** בזה ושנים בזה. ולא דמי לתשעה כקטנה ויחיד בגדולה דהכא איכא טעמא כדאמר דנפיק להכא ולתפא:

ורה שיש לה פצימין מיה פסולה א"ל אב"י סילוק מחיצות היא ב"י ולא מצינו מחיצה ששחציו מקורה וחציו מותר לזרוע כאן סור א"ל התם סילוק רבא לאב"י ביד רב מצינו מחיצה לאיסור כרם להקל ולהחמיר עיקר מחיצה זורע אילו אין שם מחיצה הוא מחיצות הכרם

יה מושך מן הכותל
לשם שאילמלי אין מחיצה מרחיק ד"א חורע חוהי
א"ל וליטעמך אותבן ממתניתין ^א דתנן קרחת הכרם
ת וב"ה אומרים ט"ז אמה מחול הכרם ב"ש אומרים
ט"ב אמה ואיזו היא קרחת הכרם י כרם שחרב
ט"ז אמה לא יביא זרע לשם היו שם ט"ז אמה נותן
זת המותר אי זו היא מחול הכרם י בין הכרם לגדר
ה לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי
גור אלא התם לאו היינו טעמא ^א דכל ד"א לגבי כרם
ביון דלא מזודרען אפקורי מפקר להו דביני בניי אי
א לא חשיבן אמר רב יהודה י ג' קרפפות זה בצד
ופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה ^א
זן ^א כל צורכן ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן
בזה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש איבעיא
ה ושנים באמצעי מהו אי להבא נפקי תלתא הוו ואי
או דילמא חד להבא נפיק וחד להבא נפיק ואם תימצי
חד להבא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי
נפיק תלתא הוו ואי להבא נפיק תלתא הוו או דילמא
י להבא נפיק י והלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא
גיבור

להרחיק ארבע אמות ולרוע ואם פחות אסור לרוע זה אפילו
יש כרס מכאן ומכאן וצריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס
ח' אמות באמצע שאם באת לחלקו לכאן ולכאן יש ד' אמות לכל
ש' מהאי גיסא ומצטל פלגא: כדי עצורא. ארבע אמות לכל ד':
ששאר לא היה מחול ב' כרס: הכי גריסין ארבע אמות דליה
מזמזום דמקלקל ליה לכותל אצנים שהמחריבה מעלה עפר מיחוח
(יט.) מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא
זו צד זה. כגון^ט שהיו מהלכין בדרך והקיפו ג' קרפיות לדירה
ו' ליחד אלא בית סאתים כדמפרש בפי"ק (דף נ"ט:) דשיירא מותרת
לא אלא"כ עשה שמי וערב מחילה קיימת: ושנים החילונים מגופפין
פופיהן עודפין עליו: ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא
ואמצעי מטרפן ומותר אמצעי זה כל שהוא
מגופף החילונים אין מגופפין. שהוא רחב
ש' אלא. בית סאתים לכל קרפס שהרי אין
וא ובאמצעי ליכא אלא חד ואם אחד מהן
וסורין שהרי הן פרוצין לרשות האסורה:
ואמצעי מגופף ולא חילונים ושני אנשים
לנעי' הואיל ושייחם שלטין לכאן ולכאן
פ' בכל דרכן: או ידמלא. כולי האי לא מקילינן דנישדיניהו להכא ולהכא.
פ' בכל דרכו דמסתמא הכי ניחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא
ובאצין לא ניהוי אלא חד: ו^א באמצעי. והוא שלטן על החילונים:
ידיהו וינשתיחד חד מה החילונים^א בכל דרכי היקף: או ידמלא אימר
הצנין ליה כל דרכו: והכאם צנין לקולא. שאלותינו דלנו להקל:

גידוד

יחידה באמצע מהו, מי אמרין אי הכין נפיק הא הוו להו ג' ונעשו כשיירא, ואי מהכא ושיירא. או דילמא אימא מהכא אימא מהכא לא אמרין. שנים באמצע ואחד בזה וכו' כלומר אמרין אי מהכא נפיק הוו להו ג' וכן מאריך גיסא ונעשו שיירא, ונותנין להו

עין משפט
נר מצותה

וַיֵּלֶךְ אִיִּם מִן הַמַּלְכוּת
 הַשְּׂמֹנֶה הַלְלוּ חַסְדֵּי
 מֶלֶךְ עַל שֶׁעָלָה אִיִּם
 מִן הַמַּלְכוּת
 בְּלֹא שׂוֹמֵר יִחַ
 מֶלֶךְ גַּם שֶׁהָלַךְ יִרְאֵה
 יִצְחָק וְיִשְׁשָׁכָר שֶׁהָלַךְ
 סִי טוֹ [חַסְדֵּי מֶלֶךְ
 מֶלֶךְ דַּמִּי פִּינָה שֶׁהָלַךְ
 יִרְאֵה וְעוֹשֵׂה מַעֲשֵׂי
 טוֹר שֶׁהָלַךְ יִצְחָק
 מֶלֶךְ
 וְהָרָה רָחֵל מִן הַמַּלְכוּת
 שֶׁהָלַךְ יִשְׁשָׁכָר טוֹר
 שֶׁעָלָה אִיִּם מִן הַמַּלְכוּת

רב ניסים גאון
אמר רב יהודה ג'
קריפיות זה בצד זה כול',
נעשו כשיירה ונתנין להן
איתיה צורקן. כל
לפרושיה בסוף פרק א'
דהא מסכתא, יחיד נתנין
לו בית סאתים שנים
ונתנין להם בית סאתים
שלשה נעשו שיירא נתנין
להו צורקו.

רבינו חננאל
 שישק על גבי אכסדרה,
 סבך לה פצמיצן שפירה,
 ואילו השוה פצמיה
 איל לירידי
 שפירה חיה, לרדך סלוקי
 סלקניה למחיצה. והתנן
 גרלה שפנפורה,
 לקטנה גרלה מחרת
 וקטנה אסורה, ואילו
 גרלה גיפורה גרלה נמי
 אסורה. והתנן הנה נמי
 סלוקין סלוקין למחיצתא.
 והתניא יש במחיצות
 להוהמחרת. הלך
 כרס הנטוע עד
 חצי מחיצה וזרע מניק
 חצי מחיצה ואילן (ומילך)
 שאילו אין שם מחיצה
 ומחוק ד' אמות וזרע,
 וזה היא מחיצת חורב

[illegible]